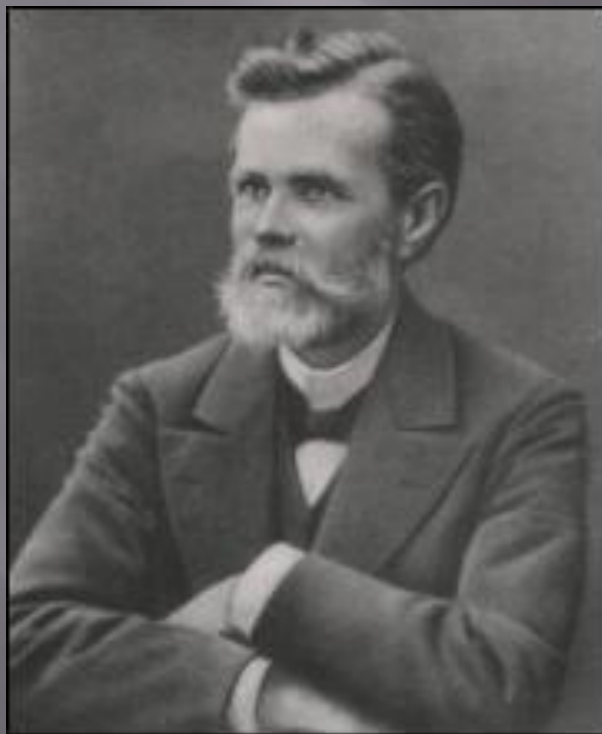

НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ ІВАН СЕМЕНОВИЧ

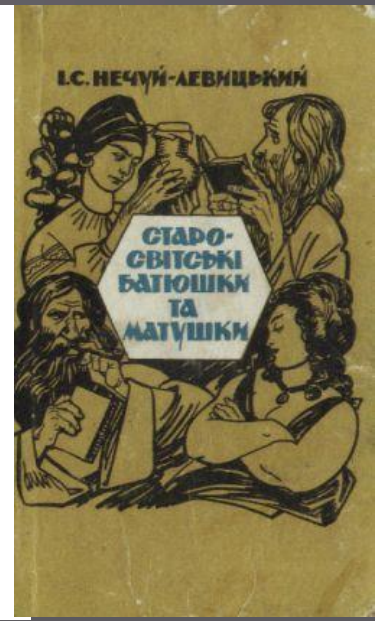
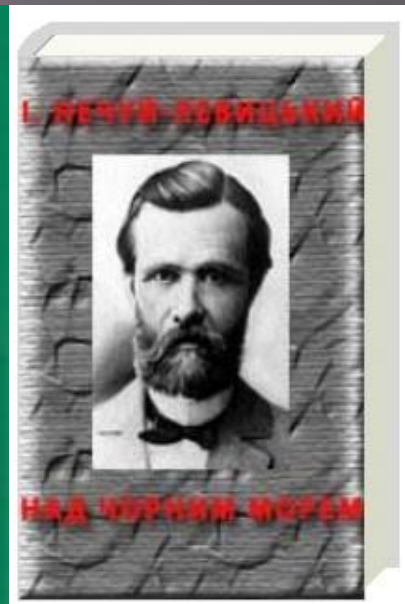
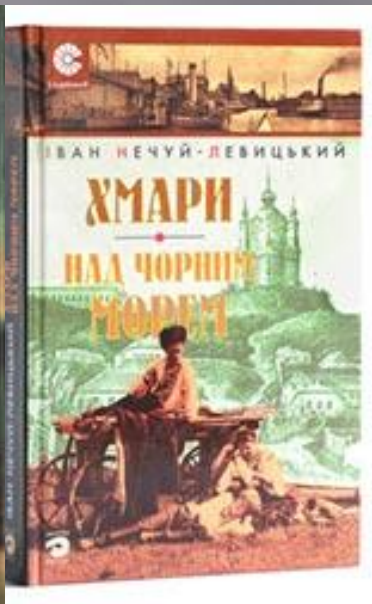
(1918 – 1838)

Зміст презентації.

1 Біографія

2 Погляди на розвиток української мови і літератури

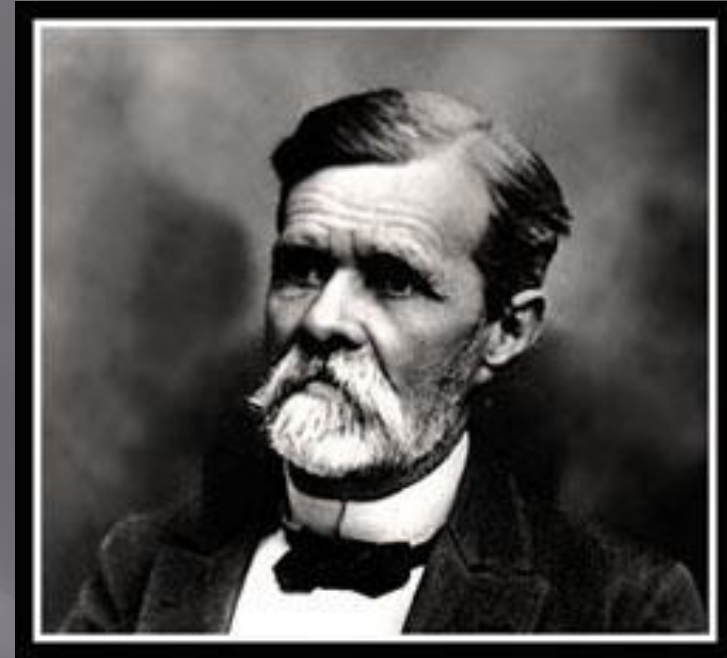

Погляди на розвиток української мови і літератури.

Маючи м'яку вдачу, Іван Нечуй-Левицький показував дивовижну твердість та категоричність, коли йшлося про святі для нього речі. У цьому вдався в батька-священника. Ще в Кишиневі написав працю «Про непотрібність великоруської літератури для України та Слов'янщини». Йшлося не про те, що ця література «гірша» за нашу — цінував Лескова, Толстого, Островського, особливо Щедріна. Але вважав: російська література потрібна для Росії, а нам потрібна своя. Гріх нашої інтелігенції, на думку Левицького, саме в тім, що вона виховалася на російській літературі, яка підмінила власну.

Так само категоричним був щодо правопису: «Писати треба так, як люди говорять!». Тому не терпів літеру «і», писав не «іх», а «йих» і т. ін. У заповітах вимагав, щоб так його друкували «на віки вічні». Правописні нововведення вважав «галицькою змовою». Нагадував інквізитора, готового спалити й власні книжки, якщо там буде ересь: «Хай краще згорять, ніж з отаким правописом!».

Живу мову він знав. Помічав русизми, полонізми й будь-які іншомовні впливи й уникав їх. До речі, вираз «старанно уникав» вважав польським: «Я сказав би: падковито одмикував — це чисто народний київський вираз». Казав не «негативне», а «відкидне» не

Творчість.

Друкуватися почав 1868 року («Дві московки»). Автор антикріпосницької повісті «Микола Джеря» (1876 року), повістей: «Бурлачка» (1878 року) — про життя заробітчан, «Хмари» (1874 року), «Над Чорним морем» (1893 року) — про діяльність української буржуазної інтелігенції. Йому належать гумористично-сатиричні твори «Кайдашева сім'я» (1879 року), «Старосвітські батюшки та матушки» (1881 року), «Афонський пройдисвіт» (1890 року).

Нечуй-Левицький виступав і як драматург (комедія «На кожум'яках», історичної драми «Маруся Богуславка», «В диму та в полум'ї» (1875 року) тощо, етнограф-фольклорист («Світогляд українського народу від давнини до сучасності» (1868—1871 рр.), «Українські гумористи й штукарі» (1890 року) та лінгвіст «Сучасна часописна мова в Україні» (1907 року); «Граматика української мови» в 2-х ч. (1914 року) тощо.

Івана Нечуя-Левицького покликали до письменницької праці муза Шевченка, романи Тургенева, повісті Гоголя і статті Писарева.

В роки навчання в духовній семінарії І. Нечуй-Левицький у полеміках із студентами виробляв свої стійкі національні погляди на розвиток української нації та культури. Нечуй-Левицький, не маючи змоги друкувати свої твори українською мовою на Наддніпрянщині, скориставшись допомогою П.Куліна, публікує у львівському журналі «Правда» статтю «Сьогочасне літературне спрямування» (1878). Пізніше, 1891 року, у статті «Українство на літературних поєвах з Московщиною».

Колись Нечуй Левицький сказав:

«Українська життя, то непочатий рудник, що лежить десь під землею, хоч за його вже брались і такі високі таланти, як Шевченко; то безконечний матеріал, що тільки ще жде робітників, цілих шкіл робітників на літературному полі»

Над презентацію
працювала:
Учениця 10 ПТ класу
Решельєвського ліцею
Гога Вікторія
2010 р.